

ת"ד 1481/02/15 - מדינת ישראל נגד ג'וליא עביד

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

ת"ד 1481-02-15 מדינת ישראל נ' עביד

לפני השופט אבישי קאופמן

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ג'וליא עביד

הנאשמת

הכרעת דין

1. נגד הנאשמת שבפניי הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של התנהגות גורמת נזק, נהיגה בקלות ראש, סטייה מנתיב נסיעה וגרימת חבלה של ממש, כמפורט בכתב האישום.

(יצוין כי בכתב האישום נפלה טעות סופר בהוראת החיקוק ב' 2, שם קיימת הפנייה לסעיף עבירה שגוי, אולם אין ספק כי הכוונה לסעיף 2)62 לפקודת התעבורה ולא לחיקוק שנרשם ואשר אינו רלוונטי).

2. האירוע בגינו הוגש האישום הינו תאונת דרכים שהתרחשה ביום 22.8.14 ובמהלכה התנגש רכבה של הנאשמת עם רכבו של מר יונתן אברמס, אשר הגיע מולה מהנתיב הנגדי. התאונה התרחשה במסלול נסיעת רכבו של מר אברמס, וזאת לאחר שרכבה של הנאשמת סטה שמאלה.

בין הצדדים אין מחלוקת באשר לאמור לעיל. לפיכך, השאלה היחידה הדרושה הכרעה עובדתית היא **הסיבה לסטיית רכבה** של הנאשמת לנתיב הנגדי, כאשר לטענת הנאשמת עשתה זאת בכדי להמנע מפגיעה בטרקטורון אשר התפרץ לנתיב נסיעתה באופן מפתיע.

לאחר ששמעתי את העדויות, התרשמתי מהעדים, שקלתי את טענות הצדדים וחזרתי ועיינתי בחומר שהוגש, השתכנעתי מעל לספק סביר כי יש לדחות את גרסת הנאשמת ולהרשיעה בעבירות המיוחסות לה בכתב

האישום, ואביא נימוקי להלן.

העדויות מטעם הצדדים:

3. גרסתה של הנאשמת בפני הייתה קצרה ותמציתית:

"הייתי נוהגת מכיוון ג'ת לכפר יאסיף, במהירות בין 40-60 קמ"ש. פתאום יצא טרקטורון ממטע הזיתים. הוא יצא מאחורי שיחים גבוהים, הבחנתי בו כשהתפרץ לכביש. הוא בא מצד שמאל. אני ראיתי אותו רק כשנכנס לנתיב שלי. לא ראיתי אותו לפני שנכנס לכביש. סטייתי שמאלה כדי למנוע התנגשות, זה היה בסיבוב ואז התנגשתי ברכב שבא ממול. את הרכב שבא ממול לא ראיתי, כי התעסקתי במה לעשות עם הטרקטורון".

אקדים ואציין כי עדותה של הנאשמת לא הייתה מהימנה בעיני. התרשמתי כי גרסת הנאשמת שלעיל באה לצרכי משפט והסרת אחריות, ואין היא משקפת את התרחשות העובדות לאשורן.

4. מעבר **להתרשמות ישירה** מהעדות, סבורני כי גם **הגיון הדברים** אינו מאפשר קבלת גרסת הנאשמת. כך בחקירה במשטרה טענה הנאשמת כי ראתה את הטרקטורון לראשונה ממרחק של שני מטרים כשהוא יוצא ממטע הזיתים משמאל וכי לא הבחינה כלל ברכב הסובארו בו התנגשה "כי הייתה משאית לפניו".

אם אכן יצא הטרקטורון משמאל כאשר רכב הנאשמת במרחק של 2 מטרים ממנו, לא הייתה יכולה להימנע מפגיעה בו. הנאשמת טענה כי נהגה ברכבה במהירות שבין 40 ל - 60 קמ"ש (בדרך בינעירונית בה **המהירות המותרת 80 קמ"ש!**). אף אם אקבל את דברי הנאשמת- שנאמרו בלא ביסוס של ממש- בהקשר זה, הרי אף אם אניח לטובתה כי נהגה במהירות של 40 קמ"ש בלבד, רכבה עובר מרחק של כ - 11 מטרים לשנייה, דהיינו מרחק של 2 מטרים ב - 0.2 שניה, זמן שבוודאי אינו מספיק לתגובה כלשהי. וככל שמהירות רכבה של הנאשמת גבוהה יותר, מובן כי הזמן העומד לרשותה לתגובה בשל הפתעה במרחק של שני מטרים קצר יותר.

בעדותה בבית המשפט אישרה הנאשמת דבריה במשטרה, אולם טענה כי היא "לא יודעת להעריך מרחקים". התרשמתי כי מדובר באמירה שנועדה "להסיר את רוע הגזירה" והנאשמת טענה כי היא לא יכולה לומר אם מדובר במרחק העולה על המרחק מדוכן העדים ועד קיר בית המשפט, וזאת כאשר במשטרה העריכה את המרחק כדומה לגודל שולחנו של הבוחן. גם מי שאינו יודע להעריך מרחקים במטרים, יכול לומר כי מרחק מסוים דומה לאחר - כגון אורך שולחן הבוחן, או המרחק מדוכן העדים ועד לקיר אולם בית המשפט.

התרשמתי כי הנאשמת ניסתה להימנע מכך לאחר שהבינה כי אמירתה בדבר מרחק של שני מטרים מהטרקטורון מכשילה ומסבכת אותה, וניסתה ליצור רושם כאילו מדובר באמירה חסרת בסיס.

5. מעבר לכך, קיימת אף סתירה בגרסתה כי שבעוד שבעדותה סיפרה הנאשמת כי ראתה את הטרקטורן מגיע מצד שמאל, הרי בעדותה בפני טענה לא הבחינה בו עד אשר כבר היה בנתיב, אולם בהמשך סתרה עצמה וטענה כי ראתה אותו מתפרץ לכביש וממשיך בנסיעה מצד ימין. גם סתירות אלה מקשות מאוד לקבל את גרסת הנאשמת כמהימנה.

הנאשמת הוסיפה וטענה כי לא ראתה את הטרקטורן לפני הכניסה לכביש, עקב "שיחים גבוהים" שהסתירו אותו. למרות שהנאשמת הציגה תמונות של זירת האירוע, לא ראיתי בתמונות אלה שיחים אשר ימנעו ממנה מלהבחין ברכב העומד לעלות לכביש. חזקה על הנאשמת כי אם אכן קיים היה מכשול אשר הגביל את שדה ראייתה והסתיר את הטרקטורן מעיניה, הייתה מצידה את התמונות המוכיחות זאת, כפי שטרכה והציגה תמונות רלוונטיות אחרות.

מהתמונות שהגישה הנאשמת והתמונות הנוספות שצילם הבוחן עולה כי לכביש שול שמאלי, אשר לפי מדידת הבוחן הינו ברוחב של 2.2 מטר. בין שול זה והצמחייה במקום קיים מרחק משמעותי נוסף, כך שלכאורה ניתן להתרשם מהתמונות כי צריכה הייתה הנאשמת להבחין בטרקטורן לפחות 3-4 מטר לפני שעלה לכביש.

מכל מקום, גם אם אקבל שלא ניתן היה לראות את הטרקטורן בטרם עלה לכביש, אין בפי הנאשמת כל הסבר, הכיצד זה לא הבחינה בו בעת שחצה את הנתיב השמאלי, והגיע למצב בו הוא נוסע בנתיב הימני לפני רכבה. בהנחה, לטובת הנאשמת, כי לא ניתן להבחין בטרקטורן בטרם עלה על השול, הרי עדיין היה עליו לעבור את מלוא רוחב הכביש לרבות השול השמאלי, דהיינו יותר משישה מטרים של נסיעה על הכביש ממש, אולם הנאשמת טוענת כי לא הבחינה בו כלל בשלב זה, וזאת מבלי לתת לכך כל הסבר.

אף דבריה של הנאשמת בדבר משאית אשר הסתירה את רכבו של מר אברמס נותרו בלא ביאור של ממש אשר יכול להסביר כיצד עובדה זו רלוונטית לסטייתה, ודומה כי אף דברים אלה נאמרו מתוך רצון להרחיק מעצמה אשמה ואחריות לאירוע.

7. מטעם המאשימה העיד למעשה עד רלוונטי אחד, הוא בוחן התאונות מר **גדעון לוי** (להלן: "**הבוחן**"), והעדים הנוספים לא תרמו להבהרת המחלוקת. עד התביעה השוטר **אליהו שמואל** גבה את הודעת הנאשמת, ולא יכול היה להוסיף פרטים מעבר לכך, העד מר **יונתן אברהמס**, הנהג המעורב הסביר כי למעשה אינו זוכר דבר מנסיבות התאונה, ובעקבות הטרומה שסבל הוא למעשה אינו זוכר דבר מעבר לתחילת הנסיעה בעת שיצא מקיבוץ בית העמק לכיוון ביתו ועד ששב להכרתו בבית החולים. השוטר **שמא עלי** הגיע למקום התאונה לאחר שהתרחשה והנפגעים כבר פונו ועיקר פעילותו הייתה הכוונת התנועה. כמו כן הוגשה בהסכמתה הודעתה של גב' **עפיה פרו** שהייתה ככל הנראה הראשונה שהגיעה למקום התאונה, ואין לה ידיעה בדבר נסיבות סטיית רכבה של הנאשמת.

8. הבוחן לוי קבע כי אילו התרחשו הדברים לפי גרסת הנאשמת, לא יכולה הייתה למנוע התנגשות בטרקטורן עצמו, ולפיכך דחה את גרסתה. בעדותו בפני הבהיר הבוחן כי על מנת להגיב ולהתחמק מפגיעה בטרקטורן היה על הנאשמת להבחין בו ממרחק של 17 מ' לפחות וזאת כאשר היא נוהגת במהירות של 50 קמ"ש (שהיא המהירות

הממוצעת בה נסעה הנאשמת לפי הערכתה, וזאת כאמור בכביש המתיר נסיעה במהירות של 80 קמ"ש), ומובן כי ככל שהמהירות גבוהה יותר, יש צורך במרחק רב יותר.

סבורני כי יש הבדל מהותי בין דברי הנאשמת כי הבחינה בטרקטורון במרחק של 2 מטרים למרחק הדרוש לשם תגובה כנטען על ידה, וגם אדם המתקשה להעריך מרחקים לא יטעה בין מרחקים גדולים פי עשרה ויעריך מרחק של קרוב לעשרים מטרים כדומה לגודלו של שולחן משרדי.

כשאני מצרף לדברים אלה את העובדה כי הנאשמת טוענת שלא הבחינה בטרקטורון כלל לפני שנכנס לנתיב הימני, וזאת למרות שהיה עליו לחלוף על פני מרחק של שישה מטרים לרוחב הכביש מצד שמאל, מסקנתי היא כי גרסת הנאשמת אינה נכונה, וזאת מעבר ומבלי קשר להתרשמותי הישירה מעדותה.

שאלת נטל השכנוע ונטל הבאת הראיות במקרה זה:

9. התאונה דן התרחשה בנתיב הנגדי לנסיעת הנאשמת, ולמעשה אף בשול השמאלי שמעבר לנתיב זה. לפיכך סבורני כי בנסיבות אלה חל "כלל הדרך":

"נהיגה כדין ובזהירות הראויה היא בצידו הימני של הכביש ועצם המעבר המוכח לצד שמאל יוצר ראייה לכאורית בדבר נהיגה שלא בדרך הזהירה. החובה להוכיח את האשמה מעל לכל ספק סביר רובצת לעולם על התביעה, אך כאשר מוכחת נהיגה החוצה את הכביש מימין לשמאל, כפי שאירע כאן, נוצרת ההוכחה לכאורה לנהיגה חסרת זהירות, בכך יוצאת התביעה חובת השלב הראשון של הבאת הראיות. מעתה עברה חובת ההוכחה לנאשם.. הנאשם מצידו יכול להמציא עדות מטעמו הסותרת את הראיה לכאורה של נהיגה בלתי זהירה, בניגוד לכל כיוון ואופן מותרים".

רע"פ 1713/93 **משה בוקובזה נ' מדינת ישראל** (מיום 7.6.1993)

כן ראו דברי בית משפט העליון ברע"פ 2882/14 **אלכסיי טמניאן נ' מדינת ישראל** (מיום 24.4.2014, לפיהם:

"עצם הסטייה הפתאומית יוצרת חזקה בדבר נהיגה חסרת זהירות, בכך יוצאת התביעה חובת השלב הראשון של הבאת הראיות ועל כתפי המבקש רובץ הנטל להוכיח כי הסטייה נגרמה מסיבה שאינה תלויה בו".

כפי שעולה מהלכות אלה, הנטל להוכיח אשמת הנאשמת הוא תמיד על כתפי התביעה, אולם כלל הדרך מעביר אל הנאשמת את הנטל הטקטי להבאת ראיות המפריכות את החזקה בדבר התרשלותה והשאלה היא האם הצליחה לעורר ספק סביר שמא סטייתה מנתיב הנסיעה נגרמה מסיבה אחרת.

עוד ראו לעניין זה ע"פ (ת.א) 70237/07 **אביב אדרי נ' מדינת ישראל** (מיום 14.4.2008), שם נקבע כי הנאשם לא הצליח לבסס טענתו בדבר תקר בצמיג או כניסת בעל חיים לנתיב נסיעתו, אשר גרמו לסטייה, עפ"ת (חיפה) 22197-05-11 **יוסף דכוור נ' מדינת ישראל** (מיום 18.8.2011) שם נקבע כי הנאשם לא הצליח לבסס טענה של החלקת אופנועו עקב תקלה בצמיג, ת.פ. (מחוזי - חיפה) 43073-11-13 **מדינת ישראל נ' סלים זובידאת** (מיום 7.1.2016) ועוד רבים אחרים.

הנאשמת לא עמדה בנטל להביא ראיה של ממש כי סטייתה מנתיב הנסיעה נגרמה עקב אותו טרקטורון ולדעתי לא הצליחה לבסס כלל אפשרות כי סטייתה נגרמה שלא עקב רשלנות מצדה.

סיכום של דבר:

10. לאור כל האמור לעיל, התרשמותי השלילית מעדותה של הנאשמת, דחיית ההגיון הפנימי של טענותיה והקביעה כי לא עמדה בנטל הבאת הראיות לסתור את חזקת התרשלנותה, **אני קובע כי הוכח מעל לספק סביר שהנאשמת ביצעה את העבירות המיוחסות לה בכתב האישום ולפיכך אני מרשיע אותה בביצוען.**

התיק נקבע לטיעון לעונש ליום 16.2 בשעה 9:30.

לאור סיום תפקידי בבית המשפט בעכו, ניתנה החלטה זו היום, 08 בפברואר 2017, בהיכל המשפט בחיפה במעמד בא-כוח הנאשמת עו"ד רהיג' חטיב וב"כ המאשימה עו"ד גב' מנדלוביץ'.